

ATLAS PTAKÓW

Aleksandra Zielińska

Kukułeczka kuka,
wolnych gniazdek szuka,
do kogo przyleci –
ten wychowa dzieci!

Dramat pt. „Atlas ptaków” został nagrodzony
w VI Konkursie Dramaturgicznym STREFY KONTAKTU.

Wrocław miasto spotkań

PARTNERZY

PATRONI MEDIALNI

ATLAS PTAKÓW

Aleksandra Zielińska

reżyseria **Barbara Bendyk**

scenografia **Anna Oramus**

kostiumy **Katarzyna Leks**

choreografia **Agata Maszkiewicz**

światło **Klaudia Kasperska**

muzyka **Helena Czerwińska-Drak**

asystent reżyserki **Dominik Smaruj**

inspicjentka **Justyna Bartman-Jaskuła**

realizacja światła **Michał Partyka**

realizacja dźwięku **Marika Kielbiowska**

obsada:

Ona
Lina Wosik

Amanda górską
Krzysztof Boczkowski

Ślepowron zwyczajny
Ewelina Paszke-Lowitzsch

Mewa siwa
Anna Błaż

Pingwin cesarski
Dominik Smaruj

Prapremiera
11.04.2026 / Scena na Strychu

ALEKSANDRA ZIELIŃSKA

autorka

Pomysłem wyjściowym do napisania „Atlasu ptaków” była refleksja nad tym, jak wygląda życie po granicznym, trudnym wydarzeniu; jak człowiek sobie z tym radzi, jak sobie opowiada o tym trudnym czasie, jak próbuje przez niego przejść, jak próbuje się z nim zmierzyć.

Główną bohaterką jest Ona - bezimienna kobieta, która wyrusza w podróż w towarzystwie przedziwnych ptaków, związanych z wydarzeniami w jej życiu. Każdy ptak reprezentuje określony element tożsamości głównej bohaterki.

Interesuje mnie temat opieki, a raczej balansowanie między tym, co w opiece jest dobre i potrzebne a tym, co może być opresyjne zarówno w stosunku do różnych relacji międzyludzkich, jak i w kontakcie z naturą.

BARBARA BENDYK

reżyserka

W tekście „Atlas ptaków” zaciekało mnie zestawienie ptaków, chomików i historii ludzkiej wpisanej w sytuację ekologiczną naszego świata.

Szczególne znaczenie mają tu cztery ptaki, które przede wszystkim symbolizują różne etapy życia bohaterki i stopniowo odkrywają przed widzami jej historię. Ale nie tylko, bo ich obecność na scenie pozwala odwołać się do natury, do świata zwierząt a także przyjrzeć się relacji zwierzę-człowiek. Dodatkowy kontekst wprowadza poboczna opowieść o chomikach obrazująca stosunek ludzi do zwierząt domowych.

Podczas prób rozmawialiśmy o przekraczaniu takich ludzko-zwierzęcych granic. Bo siłą rzeczy, jeżeli zestawimy człowieka i zwierzę w jednej przestrzeni, musi pojawić się temat opieki i kontroli. Na scenie szukamy właśnie takiej dynamiki, czyli kto kim się opiekuje, kto kogo kontroluje, kiedy opieka jest jeszcze opieką, a kiedy staje się opresją.

Objawia się nam to na różnych poziomach, nie tylko tych zwierzęcych, również rodzicielskich, bo opowiadamy o byciu rodzicem, byciu matką, ale też o relacji samej z sobą.

DRAMATY LĘGOWE

Pierwszy

Po złożeniu jaja samica przetacza je w odpowiednie miejsce, by samiec mógł rozpocząć wysiadywanie. Zdarza się, że jajo pęka w wyniku upadku, wstrząsu, innego uszkodzenia, szczególnie, gdy ptaki odbywają lęgi po raz pierwszy. Pisklę w środku zamarza. Rodzice odchodzą od siebie i kierują się osobno w stronę morza.

Drugi

Rodzice wychowują pisklę wspólnie. Jeśli jedno z nich umiera, drugie w końcu musi opuścić gniazdo, by żerować. Opuszczone pisklę może próbować znaleźć nową rodzinę, może próbować wypchać się w ciepłą przestrzeń między fałdy tłuszczowe innego samca lub samicy, może samo poszukiwać pokarmu. Zawsze umiera.

Trzeci

Rodzice wychowują pisklę wspólnie. Inni osieroceni rodzice mogą próbować porwać pisklę, dotyczy to również samotnych samic. Często w wyniku tych potyczek pisklę zostaje zdeptane. W przypadku skutecznego porwania pisklę i tak umiera. Samotna samica nie jest w stanie go wychować.

Notowano sytuacje, w których para pingwinów po utracie jaja, próbowała wysiadywać kule śniegu. Lub kamienie.

Aleksandra Zielińska, *Atlas ptaków*